

Đất Nước Việt Nam của Tôi ư?

Hien Bushell

Ngồi làm Nail cho một cô khách quen bản xứ người New Zealand, cô ấy là giáo viên và nói, “*bạn có thể kể cho tôi nghe về quê hương đất nước Việt Nam của bạn được chứ?*”

Mình nói:

- Đất nước Việt Nam của tôi ư?
 - . Là một dân tộc đầy bất hạnh bởi những kẻ vô học, côn đồ, tham lam, bất lương và vô thần cai trị. Chúng xé ra bán rẻ từng mảnh đất của cha ông để lại mà không thương tiếc rồi tháo chạy.
 - . Là một dân tộc mà anh em vay mượn súng đạn của giặc Tàu để bắn giết nhau và thù hận kéo dài triền miên.
 - . Là một đất nước đói nghèo lạc hậu phải đi ăn mày, bán sức lao động và làm nô lệ tình dục khắp thế giới.

Đất nước Việt Nam của tôi có các tầng lớp trí thức tiến sĩ, giáo sư, bác sĩ, kỹ sư, thầy giáo... ngủ mê, vô cảm và hèn hạ đến kỳ lạ. Hồi nhỏ đi học, tôi được thầy cô dạy về dòng giống rồng tiên, về rừng vàng biển bạc, về chuyện Việt Nam từng thắng hai đế quốc. Ngày đó, khi ngồi trên lớp tôi cũng có chút tự hào, hoà vào cái không khí tự hào của những mái đầu thơ dại.

Nhưng lúc về nhà nhìn xoong cơm vôi toàn khoai mì khô độn lẫn trong một ít gạo. Tôi lại nghĩ rằng chẳng lẽ đây là thứ thức ăn của dòng giống tiên rồng hay sao? Nếu vậy thì không có gì đáng để tự hào. Cái suy nghĩ rất trẻ thơ ấy không bao hàm nhiều kiến thức cao siêu, nó chỉ đơn thuần đến từ cái nhu cầu phục vụ cho bao tử.

Rồi khi lớn lên một chút, chân vừa chạm đến “cửa trường cao” thì cũng là lúc tai, mắt mình phải nghe, nhìn toàn những điều xấu xa trong cuộc sống. Có những đứa bạn đậu đại học vì thi không đủ điểm, mà nhờ gia đình nó có công cách mạng. Nhiều khoản tiền tôi phải đi làm thêm để đóng thì tụi nó được miễn vì ba nó là thương binh. Nhiều thầy cô đứng trên bục giảng nhưng kiến thức rất sơ sài, họ được đi dạy là do cơ cấu. Rồi chạy điểm, đổi tình... những điều ấy khiến tôi khó hiểu nên quay lại tìm những vấn đề thuộc về lịch sử của Việt Nam.

Người ta nói: “*Nếu anh bắn quá khứ bằng súng lục thì tương lai sẽ bắn anh bằng đại bác!*”. Tuy nhiên tôi lại nghĩ rằng, nếu lịch sử không được nhìn bằng con mắt đa chiều thì người ta có lỗi với quá khứ nhiều hơn. Từ đó tôi dốc công tìm hiểu về lịch sử bằng nhiều nguồn tài liệu khác. Và một sự thật đau đớn khi tôi nhận ra rằng **người ta đã lừa dối tuổi thơ, và cả thời niên thiếu của tôi bằng một thứ lịch sử không phải là sự thật. Một thứ lịch sử mà Cộng Sản vẽ ra để ngu dân, phục vụ cho mưu đồ cai trị.**

Đến bây giờ, khi Internet trở nên phổ biến thì mọi chuyện hầu như không còn gì có thể giấu được nữa. Sự thật là Việt Nam từng có rừng vàng, biển bạc, đất phì nhiêu... Tuy nhiên Cộng Sản đã phá nát hết rồi. Cả nước bây giờ ô nhiễm khắp nơi, ô nhiễm tới mức cái khẩu trang trở thành vật bất ly thân của người Việt, và theo như tôi biết thì không nơi nào trên thế giới này có một thứ trang phục phổ biến tương tự như cái khẩu trang của người Việt hiện nay.

Về huyền sử con rồng cháu tiên cũng không thể giúp che giấu được những đức tính xấu tệ mà người Việt đương đại đang “truyền bá” khắp nơi trên thế giới. **Cả cái gọi là chiến thắng hai đế quốc. Thực chất nó là một vết dơ của lịch sử Việt Nam thì đúng hơn. Dân tộc tôi đã bị lừa để trở thành công cụ cho Quốc Tế Cộng Sản. Kết quả là nhiều triệu người đã ngã xuống chỉ để xây nên một đế chế thực dân kiểu mới, một chế độ độc tài đang tàn phá quê hương.** Đau đớn hơn là cái chế độ này nó không chỉ phá những giá trị vật chất, mà nó đã biến người Việt trở thành một giống loài hèn hạ.

Và đất nước tôi bây giờ, người Việt của tôi ở cái thời Cộng Sản này, **nói một cách công bằng là chẳng có gì để tự hào nữa cả.** Cũng chính vì không có gì đáng để tự hào cho nên người ta mới lấy từng lượng rượu bia để làm thước đo về lòng tự hào trên bàn nhậu. Bởi không có gì nên người ta mới lấy việc thắng một trận bóng để tự hào.

Nếu bắt buộc phải nói về điều gì đó thì có lẽ thứ cần được nhắc tới **chính là khả năng cam chịu**. Khi người ta đã **chấp nhận thân phận làm nô lệ từ trong tiềm thức**, thì khó có dân tộc nào có thể sánh bằng sức cam chịu của người Việt Nam tôi bây giờ.

Hien Bushell